

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1115/2022
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Младен Никић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Десанка Максимовић“ Ваљево, ул. Владимира Назора бр. 2, ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4364/2021 од 20.12.2021. године, у седници већа одржаној 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4364/2021 од 20.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 253/20 од 09.04.2021. године у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је ништаво решење о отказу уговора о раду бр. .. од 11.08.2020. године које је потврђено решењем Школског одбора туженог бр. .. од 14.09.2020. године, те да се наложи туженој да тужиљу врати на рад на радно место ... у ... са 100% радног времена. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је тужена школа са тужиљом засновала радни однос на неодређено време на пословима ... почев од 31.12.2015. године, а на основу Одлуке туженог бр. .. од 18.12.2013. године, што је тужени дужан признати и трпети. У ставу трећем изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4364/2021 од 20.12.2021. године одбијена је жалба тужиље као неоснована и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи тужиле којима се указује да је другостепена одлука донета уз погрешну оцену изведених доказа у списима, односно да је таква одлука донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези члана 8. Закона о парничном поступку. Напротив, побијана одлука заснована је на чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда који је спроводио доказни поступак. Због наведеног битна повреда на коју се указује није могла бити учињена у поступку пред другостепеним судом. Поред тога, оваквим ревизијским наводима суштински се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања на коме су засноване нижестепене одлуке, а у ком погледу погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља дозвољен ревизијски у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Нису од утицаја ревизијски наводи о томе да је другостепена одлука неразумљива, нејасна и противречна, јер њима ревидент указује да је таква одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка и члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Таква битна повреда не представља дозвољен ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку, због чега наводи ревидента у том делу нису од утицаја у ревизијском поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду од 26.08.2013. године, за обављање послова ... у ... са 100% радног времена на одређено време, без конкурса, до преузимања запосленог, односно до коначности одлуке о избору кандидата по конкурс. По расписаном конкурс ради пријема у радни однос на неодређено време који је обављен у публикацији Националне службе за запошљавање од 06.11.2013. године, тадашњи директор тужене је дана 18.12.2013. године донео Одлуку да је на послове и радне задатке ... у ... са 100% радног времена на неодређено време изабран кандидат АА, овде тужила. Након тога, сходно члану 1. и 5. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему и члана 1. Уредбе о поступку прибављања сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, директор школе је дана 28.01.2014. године донео Одлуку о обустављању наведеног јавног конкурса за пријем у радни однос, па је свим кандидатима доставио и обавештење о обустављању јавног конкурса. Потом је тужила са туженим сукцесивно закључивала уговоре о раду на одређено време за сваку школску годину укључујући и уговор о раду од 28.08.2019. године, по ком је тужила код туженог обављала послове ... на одређено време све до 31.08.2020. године. Након тога је тужени 11.08.2020. године донео решење о отказу уговора о раду на одређено време, а по коме је тужили са даном 31.08.2020. године престао радни однос услед истека рока на који је радни однос заснован. Тужила је на наведено решење изјавила приговор, али је исти одбијен као неоснован решењем Школског одбора туженог од 14.09.2020. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиле да се утврди да је ништаво решење о отказу уговора о раду и да се тужила врати на рад, имајући у виду да је истекло време на које је уговор о раду на одређено време био закључен. Нижестепени судови налазе да је оспорено решење декларативног карактера, те да се у њему само констатује да је радни однос престао

услед протекла времена на које је уговор био закључен, те да је управо то разлог престанка радног односа будући да је тужила била запослена на одређено време.

У погледу примене Уредбе о поступку прибављања сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава и Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, нижестепени судови образлажу да тужила јесте изабрана на конкурс који је расписао бивши директор тужене школе, али да Одлука директора од 18.12.2013. године није постала коначна и да рок од 8 дана за подношење приговора на наведену одлуку није протекао до ступања на снагу поменуте Уредбе од 21.12.2013. године. У том случају била је неопходна сагласност надлежног тела Владе из члана 1. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, а да школа до дана одлучивања о тужбеном захтеву није добила наведену сагласност. Другостепени суд додаје да пријем у радни однос ... ББ јесте у складу са законом, будући да се налазила на листи технолошких вишкова Министарства просвете, те да је у складу са чланом 4. Уредбе није било неопходно да се поднесе молба за попуњавање слободног, односно упражњеног радног места премештајем, односно распоређивањем на друго радно место унутар истог корисника јавних средстава, будући да је именована већ била запослена у основној школи у селу ... .

Из наведених разлога, нижестепени судови су одбили тужбени захтев за утврђење ништавости решења о отказу уговора о раду и захтева за враћање на рад, укључујући захтев за утврђење да је тужена школа са тужиљом засновала радни однос на неодређено време на пословима ... почев од 31.12.2015. године.

Тужила у ревизији оспорава изнето становиште нижестепених судова. Сматра да се побијана пресуда заснива на погрешној примени материјалног права са образложењем да у поменутој Уредби нема ни једне одредбе која изричито упућује на санкцију да се конкурси који су спроведени до дана ступања на снагу поменуте Уредбе имају обуставити и да се самим тим поништавају све одлуке које су донете на основу таквих конкурса. Сматра да су доношењем Одлуке директора школе од 18.12.2013. године испуњени услови за заснивање радног односа на неодређено време, те да стога није законито решење о отказу уговора о раду.

Ревизија тужиле није основана. Правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално права на основу ког су одбили тужбени захтев, па се не могу прихватити као основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају, правилно су нижестепени судови одлучујући о тужбеним захтевима пошли од Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 108/13) и члана 1. Уредбе о поступку прибављања сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 113/13).

Одредбом члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему прописано је да поступци који су започети ради попуњавања радних места код корисника јавних средстава, а који нису окончани до дана ступања на снагу овог закона, могу се наставити уз сагласност тела Владе из члана 1. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, на предлог надлежног министарства, односно

другог надлежног органа, уз претходно прибављање мишљење министарства. Имајући у виду да је поменути закон ступио на снагу 07.12.2013. године, дакле пре него што је директор тужене школе донео Одлуку од 18.12.2013. године којом је тужилца изабрана као кандидат на конкурс, правилан је закључак нижестепених судова да поступак попуњавања радног места који је започео тужени, није окончан до ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему. На наведени закључак указује и одредба члана 9. став 1. и 2. Уредбе о поступку прибављања сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 113/13), која изричито прописује да се поступак сматра окончаним тек када се донесе решење о пријему у радни однос, одосно одлука о избору између пријављених кандидата или закључивањем уговора о раду, што се у конкретном случају није остварило до момента ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему. Зато је у конкретном случају за пријем у радни однос била неопходна сагласност надлежног министарства, односно органа из члана 5. Уредбе, те како такве сагласности нема, правилно су нижестепени судови закључили да тужилца није могла бити законито примљена у радни однос на неодређено време. Стога, нису основани ревизијски наводи да је доношењем Одлуке директора тужене школе од 18.12.2013. године били испуњени услови да се са тужиљом заснује радни однос на неодређено време, јер из цитираних законских и подзаконских одредби, произлази да је била неопходна сагласност надлежног тела Владе РС.

Ревизијски наводи којима се указује да је директор тужене школе решењем од 28.01.2014. године обуставио конкурс који је био у току, те да је наведено супротно одредбама цитираног Закона и Уредбе, без утицаја су на правилност побијане одлуке. Тачни су ревизијски наводи да се из текста саме Уредбе и Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему може закључити да се поступци који нису окончани до дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему прекидају до добијања сагласности надлежног тела Владе, те да наведени правни акти не говоре о обустави таквих поступака. Међутим, наставак тих поступака условљен је добијањем сагласности надлежног тела Владе, па без обзира да ли поступак није настављен зато што директор тужене школе није тражио сагласност у складу са одредбом члана 9. Уредбе (за шта не постоји административна или грађанскоправна санкција), или је пак донео решење о обустави конкурса, не постоје законом предвиђене претпоставке за заснивање радног односа на неодређено време, а последица наведеног је да је тужиљин радноправни статус регулисан закључењем уговора о раду на одређено време. Истеком периода на који је последњи уговор био закључен, тужилца је престао радни однос, па је правилан закључак нижестепених судова да побијано решење о отказу, будући да је декларативне природе, не утиче на радноправни статус тужилце који је престао у смислу одредбе члана 175. тачка 1. Закона о раду.

Имајући у виду да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које суд пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка

5

**Управитель писарнице
Марина Антонић**